

181. Poglavitne ovire duhovnega napredka

1 Jaz sem rekel: »Da, prijatelj, za ljudi, podobne tebi, je takšno mnenje vsekakor pravilno, vendar glede tega ni vse tako, kakor misliš.

2 Ali nisi slišal, da je Rafael - ko ste se mu za tisto, kar vam je razkril glede bistva Božjega kraljestva, zahvaljevali iz vsega srca -, zelo upravičeno grajal nekega Mojega najstarejšega učenca, ki je bil z Menoj že od samega začetka Mojega poučevanja in je še zmeraj? Ta učenec je videl in slišal vse, pa kljub temu ceni svet bolj kakor resnice, ki jih je slišal!

3 Ali bi se on lahko pritoževal glede razumljivosti Mojega nauka, pa če sem ga razlagal Jaz ali Moj angel? Seveda ne. Razume vse; toda ali je s svojo zemeljsko pridobitniško voljo tudi pripravljen delovati povsem duhovno?

4 Tako kot se je omenjeni učenec izoblikoval po svoji volji, se je izoblikovalo še na tisoče drugih. Koliko tisoč ljudi sem celo sam poučeval na prostem, na cestah, v mestih, krajih, hišah, na morju, v hribih, templjih in pušavah, in zato, da bi slepim odprli oči, zmeraj delal tudi nezaslišana znamenja! Pojdi in poizvedi, kako malo je takih, ki so Me slišali in videli in se tudi res spreobrnil!

5 In glej, tako kot je zdaj, je bilo tudi nekoč in bo tudi v prihodnje. Kajti vsak človek ima svobodno ljubezen, voljo in razum! Če tudi z razumom dojame popolno resnico, pa kljub temu poželjivo opazuje svet in njegove številne čare, od katerih se njegovo srce noče in ne zmore ločiti, ker mu telesno gotovo bolj ustrezajo kakor duhovno, ki ga njegovo čutno oko ne more videti in njegovo telo ne čutiti.

6 Zato pa je za človeka tako zelo značilna lenoba. Pogosto sklene, da bo naredil to ali ono, ko naj bi to tudi uresničil, pa se začne temu upirati njegovo leno telo, ki hlepi po užitkih, in potem navzdol, v središče svoje lenobe in čutnosti potegne tudi dušo. Kaj tedaj koristi duši jasnost glede duhovnih stvari, če se ne zmore premagati in si ne želi skrajno resno hoditi po poteh, po katerih bi dosegla popolno enost z Mojim duhom v sebi?

7 V srcu si sicer misliš: Gospod, zakaj pa si človeško dušo obdal s takšnim telesom, ki kaj malo koristi duhovni spolnitvi?

8 Povem ti, da sam najbolje in najjasneje vidim, kako naj bi duša med svojim kratkim, tuzemskim preskusnim življenjem dosegla pravo ravnotežje med svetom materije in svetom čistih duhov, da bi bilo tako zadoščeno popolni svobodi njene ljubezni in volje.

9 Vsaka duša mora imeti majhen presežek materije, in sicer zato, da bi ga bila prisiljena dejavno premagovati, in bi tako lahko pravilno uporabljala svojo svobodno voljo. V ta namen ji je v vseh časih dan jasen nauk iz nebes, in ta duši omogoči, da svobodno lebdi med duhom in materijo.

10 Če se duša potem le malo potruji, da bi se res dvignila k duhovnemu, pa duhovno tudi takoj pridobi pomembno prednost in duša zlahka premaga težo

lenobnosti materije svojega mesa in prodre v življenje duha v sebi.

11 Če stori to z malo truda, potem je teža materije njenega mesa ne more več ovirati pri nadaljnjem napredovanju h kar se da visoki življenjski spolnitvi. In če se na svoji poti napredovanja tu in tam še spotakne ob kakšen majhen kamen, ga lahko z zelo malo truda tudi odstrani s poti.«

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[knjiga 9](#)